

[MAJSTERSZTUK *sb m*

majstersztuk *a.* **majsterstuk**, **maistersztuk** *a.* **magistersztuk**.

N sg mąjst(e)rsztuk.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) – XVIII w.

1. *Coś doskonałego, dzieło mistrza (z niem. Meisterstück); tu przen: doskonałość, mistrzostwo:*

W połączeniu szeregowym: A ten yełt w niey [Pannie Maryi] ofobliwy mayfterftuck/ kuńłt á nauká/ iże połpołu kładzie Miłofierdzie Boże/ y boyażń Bożą LuterMalPos 70 v.

2. *Mistrz:*

Wyrażenie: peryfr. »maistersztuk piekielny« = szatan [może: maister sztuk (2 wyrazy) = magister artium; cf MAISTER]: Mágifterftuk piekielny s tákowymi fwoimi chmielem omamionymi broi. GilPos 130.

MK